

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божя на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»
(Рим. 1:16)

**№9 (132)
ВЕРЕСЕНЬ
2015 РОКУ**

ТРИВАЄ РЕЄСТРАЦІЯ УЧАСНИКІВ СХІДНОЄВРОПЕЙСЬКОГО ЛІДЕРСЬКОГО ФОРУМУ

2015 року в роботі Східноєвропейського лідерського форуму, який відбудеться 11-14 листопада у Києві, візьмуть участь понад 70 спікерів з України, Східної Європи та Сполучених Штатів Америки.

У фокусі Форуму — тема «Впливова меншість», яка розглядає пасіонарні процеси українського суспільства. У ракурсі нагальних завдань і цілей, що стоять перед Церквою, відбувається робота 11 секцій, три з яких нові: «Християнство і бізнес», «Волонтерство і капеланство» та «Університет».

Майстер-класи, дискусії, круглі столи дозволять учасникам брати активну участь у виробленні стратегій і ставати ініціаторами спільних проєктів у майбутньому. Заявлена фокус-тема знайде відображення в пленарних сесіях.

Директор СЕЛФ Ярослав Лукасик говорить: «Сподіваємося, що цього року ви станете учасником Форуму. Надихаючи один одного, будемо ділитися ресурсами і досвідом, будувати відносини, щоб стати ще більш ефективними в служінні».

Реєстрація — на сайті:
<http://2015.forumeast.eu/registratsiya>
Адреса проведення Східноєвропейського лідерського форуму:
м. Київ, вул. Голосіївська, 57, церква «Філадельфія».

ЧОМУ СТРАЖДАЮТЬ ПРАВЕДНИКИ

Володимир Салайдак
Ректор Львівської
богословської семінарії

«І сталося одного дня, коли сини його та дочки його їли та вино пили в домі свого первородженого брата, то прибіг до Йова посланець та й сказав: Худоба велика орала, а ослиці паслися при ній. Аж тут напали сабеї й позабирали їх, а слуг повбивали вістрям мечів. І втік тільки я сам, щоб донести тобі... Він ще говорив, аж прибігає інший та й каже: З неба спав Божий огонь, і спалив отару та слуг, та й пожег їх... А втік тільки я сам, щоб донести тобі... Він ще говорив, аж біжить ще інший та й каже: Халдеї поділилися на три відділи, і напали на верблюдов, та й позабирали їх, а слуг повбивали вістрям мечів... І втік тільки я сам, щоб донести тобі... Поки він говорив, аж надбігає ще інший та й каже: Сини твої та дочки твої їли та вино пили в домі свого первородженого брата. Аж раптово надійшов великий вітер з боку пустині, та й ударив на чотири роги дому, і він упав на юнаків, і вони помирали... І втік тільки я сам, щоб донести тобі... І встав Йов, і роздер плаща свого, й обстриг свою голову, та й упав на землю, і поклонився та й сказав: Я вийшов нагий із утроби матері своєї, і нагий повернусь туди, в землю! Господь дав, і Господь узяв... Нехай буде благословенне Господнє Ім'я! При всьому цьому Йов не згрішив, і не сказав на Бога нічого безумного!» (Йов 1:13-22).

Ми живемо у світі, в якому дуже багато зла, багато гріха. Тому й написано: «Радій, небо, тому що скинений той, що наших братів оскаржував», а ще: «Горе землі, тому що зійшов диявол з великою силою і лютістю, і він прийшов для того, щоб зруйнувати, вбити і знищити».

ст. 2

ПРЕДСТАВНИКИ ЗБРОЙНОГО УГРУПОВАННЯ «ЛНР» ЗАХОПИЛИ В ПОЛОН ПАСТОРА ТАРАСА СЕНЯ

У неділю, 27 вересня, у м. Свердловську Луганської області представники збройного угруповання «ЛНР» захопили в полон пастора місцевої церкви християн віри євангельської «Христос є відповідь» Тараса Володимировича Сеня.

Від початку збройної агресії він є одним з найактивніших священнослужителів, які опікуються церквами на окупованих територіях. Велика соціальна робота, яку проводила церква міста Свердловська від часу свого утворення, не припинилася і в час війни. Пастор Сеня з колегами постійно надають продуктову та іншу допомогу багатьом нужденним людям.

Відповідальні священнослужителі ЦХВСУ докладають всіх зусиль та проводять необхідні дії для того, щоб виявити місцезнаходження пастора та повернути його до сім'ї та церкви живим і здоровим.

Просимо усіх про посилену молитву в ситуації, що склалася.

Місія «Служіння незрячим»

«Свої очі я зводжу на гори,
звідки прийде мені
допомога»
(Пс 121:1)

**11 жовтня 2015
ДЕНЬ МОЛИТВИ
ЗА СЛІПИХ**

до Міжнародного Дня Білої Тростини
15 жовтня

В Україні близько 200 тисяч інвалідів по зору. Вони знаходяться у духовній ізоляції, хоча живуть поруч з нами.
Як їх підтримати?

Моліться

«Благословенний Господь, бо Він почув голос благання мого!» (Пс.27:6)

Опікуйте

«Носіть тягарі один одного, і так виконаєте закона Христового.» (Гал.6:2)

Благовістуйте

«Але як покличуть Того, в Кого не вірували?
А як увірують у Того, що про Нього не чули?
А як почують без проповідника?»
(Рим.10:13,14)

Жертвуйте

Для банківських переказів:
ВХМТ «Служіння незрячим»
р/р 26000000035760 в ПАТ «Укрсоцбанк»
МФО: 300023, ЗКПО: 26539765
Для поштових переказів: 02089, м. Київ, а/с 20,
Мельничук Ігор Сергійович
(044) 592-61-96 www.slepoy.net

«І Я попровожу незрячих дорогою, якої не знають,
стежками незнаними їх поведу, оберну перед ними
темноту на світло, а нерівне в рівнину.
Оце речі, які Я зроблю, і їх не покину!» (Іс.42:16)

В ОКУПОВАНОМУ ШАХТАРСЬКУ ОБЦІАЮТЬ ПРИПИНИТИ ДІЯЛЬНІСТЬ «БАПТИСТІВ» ТА ІНШИХ «СЕКТАНТІВ»

Протестний мітинг біля однієї з баптистських церков Шахтарська 29 вересня зібрав більше двох сотень жителів. Люди об'єдналися в соціальних мережах і вийшли на вулиці міста, щоб висловити протест проти подібних організацій в «ДНР», повідомляє сепаратистський сайт ДАН.

Мітинг розпочався біля місцевого палацу культури, звідки учасники акції з транспарантами «Ні секти» і «ДНР — територія без сект» пройшли до самої церкви. Там представників баптистської організації не виявилось, більше того, за словами очевидців, напередодні з будівлі були зняті всі камери відеоспостереження і таблички з написами.

«Цей заклад повністю забезпечує Америка і Західна Україна. Я проти такого. Вони проводять проукраїнську пропаганду», — висловила свою точку зору мешканка Шахтарська Віра Перекупка.

«Це нікому не треба — просто ще один спосіб витрусити з людей гроші і забрати майно! Нам таке сусідство зовсім не подобається. Хто хоче завжди може поставити свічку в церкві», — сказала Дарина Новгородська, що живе по сусідству з місцем збору баптистів.

Через деякий час, на мітингу з'явилися представники так званого «МВС». Незважаючи на те, що збори було стихійними, правоохоронці не стали вимагати від протестуючих розійтись.

Ініціатори протесту пообіцяли проводити такі акції доти, поки баптистські організації не припинять свою діяльність в «ДНР».

ЧОМУ СТРАЖДАЮТЬ ПРАВЕДНИКИ

Ми бачимо світ, в якому існує зло, і його джерело – диявол. І бачимо світ, в якому існує добро, і джерело добра – Бог. Центром всякого добра є Бог як джерело добра. Центром всього зла є диявол як джерело зла. І через те, що на світі триває боротьба двох великих духовних світів – добра і зла, перепадає і нам.

Деякі віруючі люди говорять, що на землі ми повинні переживати тільки благо, добро, насолоду і спокій, але це не так. На світі ми переживаємо страждання, переживаємо біль, речі, неприємні для нас. Іноді ми радіємо, а іноді сумуємо, інколи нам добре, а інколи ми страждаємо. Ми хворіємо, терпимо лихо. На Донбасі можна бачити незаперечний приклад того, що, як би дехто не переконував, буцімто праведник не має страждати, праведники страждають.

Ми стикаємося і з соціальною несправедливістю. Я побував в одному інтернаті на Львівщині, де всі вікна прогнили, і на ліжку, на якому спала дитина, лежав сніг. Це соціальна несправедливість, коли одні розкошують, у них є все і їм ще мало, а інші живуть у злиднях.

Чому ж страждають праведники? Досліджуючи Біблію з цього питання, я побачив кілька причин для цього. Дехто впевнений, що причина страждань віруючих людей – завжди гріх. Але це не так. Причин страждань праведників у Біблії знаходимо багато.

Страждав праведний Йов. Страждав Ісус. Страждав Давид. Страждали пророки, деякі з них були навіть переписані. Усі апостоли, окрім Івана, померли мученицькою смертю. Та й Іванові довелося страждати.

На Патмосі, куди він був відправлений на заслання, зовсім не було дерев, не було землі, придатної для землеробства, – лише скелі! Як він там вижив, на скелі біля моря? Істи він міг лише те, що море дало.

Патмос був місцем заслання людей, приречених на смерть. Римляни, щоб їх не вбивати, висилали в'язнів на острів Патмос за 80 км від узбережжя Малої Азії, куди ніхто не міг ні доплисти, ні доїхати, і там ці люди гинули.

Страждання через гріх

Більшість віруючих людей, згаданих у Біблії, страждали, через щось переживали. Інколи страждали через гріх. Бо гріх теж впливає на праведників. Один чоловік якось сказав: «Бог зробив мене пресвітером, надав мені особливий привілей, особливе право». Але це не так. Бути пресвітером – це не особливий привілей. Це особлива відповідальність.

Іноді праведники страждають, тому що гріх тягнеться ще з попереднього життя. Їхав я якось у трамваї з братом, який був кандидатом в дякони. І він каже: «Я страждаю 15 років, тому що до ув'язнення п'ять років був наркоманом. Страждаю фізично і нервово». І розповів далі, що працює на будівництві, робить ремонт. Одного разу драбина похитнулася, він легенько стукнувся коліном до стіни, а воно зламалося. І брата довелося знімати звідти.

Виявилось, що ті п'ять років він колов тяжкі наркотики, і хімія виїла кальцій з його організму. Це було 15 років тому, а він і досі страждає. Гріх з попереднього життя має наслідки в його сьогоденні.

Деякі люди захоплюються тим, що дуже глибоко занурилися в гріх: у наркоманію, блуд, розбій, тюрму, і хваляться тим як чимсь особливим. Проте апостол Павло говорить, що нам тепер соромно й згадувати про те, якими ми колись були. Тим не варто хвалитися, про те потрібно шкодувати. Тому що гріх впливає на людину, на її психіку, на тіло, на нервову систему. І чим глибше людина впала, тим слабшою вона буде в новому житті.

Володимир Салайдак

Ректор Львівської богословської семінарії

Страждання через випробування

Однак не завжди причиною страждань стає гріх. Інколи праведники страждають, тому що їх випробовує Бог. Випробування – одна з причин страждань праведників. Слова «випробування» і «спокуса» грецькою мовою – це одне і те ж слово. Так само, як в російській мові слово «мир» – це і «спокій», і «світ».

Але значення слова «випробування» – «перевірка на вірність», а слова «спокуса» – «поштовх до гріха». Бог не проти випробування – Він проти спокуси. Сам Бог закликає випробувати Його (десятинами), тобто перевірити, чи буде Він вірний Своїм Слову. Тому Бог не проти випробування, не проти перевірки. І Він перевіряє нас.

Чому страждав Йов? Його друзі Еліфаз, Білдад і Цофар говорили, що Йов згрішив. Але Біблія відкриває, що Бог говорив про Йова: «Чи ти бачив Мого чоловіка, Йова, праведника?». Бог називає його праведником, говорить, що такого, як Йов, немає більше на землі!

То чому страждав Йов? Були вбиті всі Його діти, загинуло все його майно, забрано здоров'я, він переніс психологічний тиск з боку друзини. Усе це сталося з однієї причини – тому що в духовному світі відбулася суперечка, дискусія між Богом і сатаною: «Чи буде служити людина Богові, якщо в неї забрати всі земні блага?».

І виявилось, що буде. Йов залишився вірним. Він сказав: «Бог дав, Бог і взяв». І поклонився Богові до землі, не сказавши про Нього нічого безумного. Але ця перевірка коштувала Йовові величезних страждань.

Перевірка буває різна. Іноді Бог перевіряє нас маленьким, іноді – великим, а іноді таким, що після того важко й піднятися.

Згадаймо царя Єзекію. Бог перевіряв його на вірність, коли прийшли вавилонські послани. Єзекія виявився невірним, він показав всі скарби Божого дому і свої. Тому Бог сказав: «От за те, що ти це показав, все піде в Вавилон». І так було, хоча праведність Єзекія зберіг і Бог залишився його Богом.

У мене в житті був момент, коли два з половиною роки в мене були зміщені диски між лопатками. Боліло страшно, і цікаво, що лише вдень. І от одного разу я вкотре пішов в братський офіс і попросив: «Помоліться за мене, брати, тому що я більше так не можу». А мене боліло так, що іноді здавалося, що тим, що на цвинтарі, краще, як мені: «Вони принаймні не мучаться». Так я собі думав.

Того дня, коли я в черговий раз прийшов до братів, щоб вони за мене помолитися, ніякої віри я не мав – чесно скажу, і не бачив в них великої віри. Я подумав: «Зроблю ще раз так, як написано в Якова». Отож вони за мене помолитися, і я пішов.

Коли сів в автобус, то зрозумів, що мене нічого не болить. Приїхав додому – нічого не болить, вночі – не болить, вранці – не болить. Потім я згадав, що мене нічого не болить, я здоровий. А лікар наполягає: «Лягай, я тільки подивлюся». Я ліг, він натиснув щось там, і мене після того боліло ще півтора року. І я для себе взяв урок: то був приклад моєї невірності. Бо коли Бог щось робить, то робить досконало.

У таких випадках потрібно бути обережним. Буває, ми самі щось собі надумали, самі вирішили, що треба робити, а що – не треба. Але коли ми маємо факт, що так зробив Бог, цього треба триматися, щоб потім не жати наслідків.

Бог перевіряє нас. І хоче, щоб ми за-

лишилися вірними Йому. Бог таким самим чином випробує весь світ. Згадаймо, що Він допустить момент, коли дияволу буде дозволено ставити знамено звіра на чоло або руку людям. Часом люди запитують, чому це буде, яку ціль у цьому переслідує Бог? Але ж написано, що Бог допустить це для того, щоб перевірити всіх мешканців землі. Випробувати їх. Богу на небі потрібні праведні люди. Тому Бог хоче випробувати людей. Він вже мав одного разу війну на небі, і Йому не потрібно тих, які не вірні.

Страждання як переплавка

Інколи праведники страждають, тому що Бог їх переплавляє. Слово «випробування», вжите в Біблії, має також значення «переплавка». Коли апостол Петро пише: «Не дивуйтесь випробуванню вогненному, яке на вас посиляється», то мова тут саме про переплавку.

Термін «переплавка» запозичений з геології. Він означає виплавку золота під великою температурою. Вам, мабуть, відомо, що золото плавиться при температурі 1800 градусів, вищій, ніж потрібна для плавлення заліза. Для того, аби виплавити чисте золото, потрібна дуже висока температура. Плавиться все: глина, різні домішки, тяжкі метали, залізо, мідь, олово, алюміній та інші сплави, і золото очищається. І при такій високій температурі воно ллється, як вода.

Коли Бог переплавляє людей, то спочатку це як вода. Ці люди ще не стабільні, ще не сильні, вони вважають себе слабими... Коли виплавляється золото, то чим більша температура, тим краща якість. Золото найвищої якості на Камчатці – воно там рудого кольору, і його легше виплавляти, ніж золото в інших частинах світу.

І от, читаючи Біблію, ми бачимо, що Новий Єрусалим має вулиці з чистого золота. Але це золото не руде. Воно чисте, як скло, воно прозоре.

Коли я ходив до школи, вчителька розповідала нам про станцію «Мир». Комуністи вивели її на орбіту, і це була найбільша станція, виведена будь-коли на орбіту. Вони вивезли там верстати для виплавки золота (експериментували і з обробкою алмазів). І от коли виплавляли золото в космічних умовах, виявилось, що це золото прозоре.

Отож Бог переплавляє нас, щоб зробити чистішими. Він забирає всі домішки, розплавляє нас, і ми думаємо, що гинемо. А насправді це не так, ми зовсім не гинемо. Ми не померемо, тому що золото загинути просто так не може. Ми очищаємося. Бог через страждання, через різні допуски, через переслідування, інколи через хвороби, а інколи навіть через бідність, через війну, через різні загрози переплавляє нас, щоб ми стали чистішими за сніг, за звичайне золото, щоб ми стали, як небесне золото – чисті, без домішок.

Гріхозна природа живе в нас, тому Бог нас очищає, особливо служителів. І до людей, які несуть вістку Божу, вимоги вищі, ніж просто до слухачів на церковних лавках. Тому інколи Бог особливо переплавляє служителів, щоб вони були чистими і твердими, як небесне золото.

Я читав історію про одного американського пастора. Коли він став пастором, то дуже тішився, що нарешті буде вести Божу громаду. А потім у нього померла дружина, померли батьки і померли діти. «Лишився я і лишився Бог», – розповідав він. І коли він запитав у Бога, чому так сталося, Бог йому відповів: «Тому, що ти вів Мою Церкву, ось чому».

Бачите, інколи праведники страждають, щоб бути спроможними вести Божу Церкву, щоб бути переплавленими, чистими, гідними і достойними Небесного Царства.

Звичайно, так страждають не всі. Є люди, яким вдається вести спокійне життя. І тільки тому, що Бог найкраще знає, як із ким чинити. Не ми створили Бога, а Бог створив нас. І з нами Він робить так, як Йому подобається. Єдина гарантія, яку ми маємо, – це гарантія вічного життя у Христі Ісусі. А що буде тут – знає Бог. А ми лише знаємо, що ми – в Його руках. І це найкраще місце, де ми можемо бути.

Страждання як спосіб вгамування гріховної природи

Праведники інколи страждають тому, що Богові необхідно стримувати їхню гріховну природу. Апостол Павло пояснює, що аби він не загордився через великі відкриття, Бог дав йому колючку в тіло. Бо людина, якій більше довірено, має більшу схильність присвоїти собі це. Тому Бог і сказав Павлові, що тому досить Його благодаті. Швидше за все, у Павла були хворі очі. У Посланні до галатів він каже, що це послання написав Тертій, а він лише підписався – великими буквами.

Отож інколи Бог допускає страждання в житті людини, щоб стримувати її гріховну природу. Бо інакше людина вийде за межі духовності і стане недуховною. І не зможе робити роботи Божої або й узагалі не зможе спастися.

Сміта Вігльсворт знала вся Англія, звідусіль до нього приходили за вздоровленням, і Бог через нього оздоровляв. Сміт інколи був настільки втомлений, що не міг навіть помолитися за людину, і він її штовхав або вдаряв – а Бог оздоровляв. Але сам Вігльсворт шість років хворів на хворобу нирок. Він мав камені в нирках. Приходив додому з зібрання, лягав на підлогу і мучився в болях.

Одного разу я побував у брата Сяні на Волині – ще коли в мене боліла спина. І він розказував, як усім помагав, а сам тримався за шлунок, а вдома корчився в болях, тому що йому вирізали ¾ шлунка через виразку. І цей біль він терпів, напевно, до кінця життя.

От як робить Бог заради того, щоб діло Боже вершилося, щоб благодать виливалася на інших і щоб стримати гріховну природу людини, аби та не загордилася. Він допускає якесь страждання в житті людини, і воно супроводжує її іноді аж до самої смерті.

Страждання для слави Ісуса

Іноді праведники страждають, щоб прославити Ісуса. Біблія розповідає про чоловіка, який народився сліпим. До Ісуса Христа підійшли учні і спитали: «Хто згрішив? Він, чи його батьки?». Ісус відповів: «Ніхто не згрішив, але ради того, щоб явився Божою славою». І коли прийшли фарисеї, книжники і спитали: «Хто згрішив, і мати зачала його у своїх гріхах, і Ісус – це грішна людина, той чоловік сказав: «Я не знаю, чи Він грішний, чи ні, але знаю, що я не бачив, а тепер бачу, і споконвіку таке нечуване, щоб той, хто народився сліпим, став видючий».

Тому інколи Ісус допускає страждання в нашому житті, щоб прославити Він. Бо як інакше пояснити всі страждання ранньої Церкви в римські часи?

Сьогодні ні держава, ні релігія, ні суспільство нас не переслідують, і ми думаємо, що так має бути і що так буде все. Але ні, не буде. В Америці 200 років віруючих ніхто не переслідував, в Україні, вперше за всю історію з часів Київської Русі, 25 років нас не переслідують. Ми дуже вдячні за це Богу, але не факт, що так буде завжди.

Розкажу ще одну історію. У нас в сім'ї першим віруючим був дядько моєї бабусі. Він поклався ще до війни. Збрю в руки, коли прийшла Друга світова війна, він не взяв і відсидів десять років.

У Сибіру його поселили в якійсь місцевості в колгоспі, де вирощували племінних біків. І він розповідав, що зазвичай в'язні між тими племінними биками жили по два-три тижні, опікуючись ними. А коли приводили нового в'язня, ті величезні бики зривали ланцюги і вбивали того, хто їх годував.

І от бабусиного дядька поселили там – на два-три тижні – а він прожив там всі десять років. Коли він повернувся додому, покалася моя бабуся, а потім привела до Бога 30 чоловік. Таким був результат дядькового страждання.

Тому інколи праведники мусять перейти через щось страшне ради прославлення Ісуса Христа. Можливо, і нам доведеться щось пережити. Наші брати на Сході України вже переживають страшну війну. Отож пам'ятаймо: страждання приходять не тільки тому, що нас б'є диявол, а інколи й тому, щоб через них прославився Той, Хто за нас постраждав!

Я НІС ТЕБЕ НА РУКАХ...

Якось одному чоловікові приснився сон, начебто йде він піщаним берегом, а поряд із ним – Господь. І став чоловік згадувати події свого життя. Згадував радісні – і зауважував на піску два ланцюжки слідів, свої і Господа. Пригадував лихі – і бачив лише один ланцюжок слідів. Засумував після цього чоловік і почав питати Господа: «Чи не ти говорив Ти мені, що коли я піду дорогою Твоєю, Ти не покинеш мене? Чому ж у найважчі моменти мого життя лише один ланцюжок слідів тягнеться по піску? Чому Ти покидав мене, коли я найбільше потребував тебе?».

І Господь відповів: «Я люблю тебе і ніколи тебе не покидав. Просто в час біди та випробувань Я нис тебе на руках!».

Я нис тебе на руках... Ці слова не можуть залишити байдужим, адже, як і в цій притчі, ми часто запитуємо Бога про те, чи Він поруч. Часто через те, що нам важко вирішити щось і ми сумніваємось в правильності свого вибору або ж опиняємось в ситуації, коли, здається, вибору немає. Коли наче стоїмо на хиткому краю прірви і, розуміючи, що необхідно рушити далі, боїмося, що ще крок – і ми впадемо й не зможемо піднятися. Проте можна полетіти... Полетіти не лише вниз, а піднятися до самої вершини скелі і перелетіти цю прірву розбиваючи пишні хмари пурпурового вечора, перелітаючи на крилах віри.

Тільки Господь може нам їх дати, тільки Він може дати цей безцінний дарунок, проте ми повинні за них заплатити... Заплатити ціною віри і непохитної довіри Богові.

Згадаймо, скільки разів в житті ми казали фрази на кшталт: «Боже, чому Ти мене покинув?» або: «Господи, невже Ти мене забув?». Повірте, Бог нас не забув і звичайно ж не покинув! Просто інколи посилає нам ситуацію, у якій Він чекає...

Мимоволі виникає чисто людське запитання: чого ж очікує Господь? А Ісус просто жде, до кого ж прийде людина зі своїм тягарем, чи попросить помочі в Нього

довіривши душу, чи стане в покорі на коліна і примирить власне серце. Господь ніколи не покидає, Він завжди поруч, Він завжди несе нас на Своїх руках.

Буває безліч різноманітних ситуацій, в яких людина докоряє Богові за безвихідь і надмірний тягар. Це може бути втрата чогось або й когось, кривда з боку тих, кого любимо, хвороба або ж самотність. Самотність – це особливо страшний і підступний ворог для людини. На самоті важко пережити втрату чи прощання, стерпіти біль душі і подолати хворобу.

Часто через відчуття самотності люди роблять великі дурниці, створюючи ілюзію справжніх почуттів – дружби, довіри чи навіть кохання. Даруючи дружбу тому, хто нею нехтує, довіряючи тим, хто довіри не заслужив, і посвячуючи кохання тому, хто залишається в крижаній байдужості.

Проте всіма цими необдуманими вчинками керує не лише самотність, радше, вона лише вуаль для прикриття, оскільки людиною просто керує страх залишитись віч-на-віч зі складною ситуацією, що так чи інакше неминуча в земній мандрівці.

Не одна людина через навалу проблем чи якихось особистих трагедій знаходила фальшиву підтримку в наркотиках, про які їй розповідали як про захмарні ворота блаженства й волі, або в алкоголі, який «друзі» рекламували як неперевершену анестезію від душевного болю. І незворотно – суїцид, пропагандою якого рясніє не один сайт, розповідаючи про нього як про швидке вирішення всіх життєвих проблем, мовляв, «нема життя – нема проблем».

Багато хто може запропонувати в тяжку хвилину згубне та нечесне. Не знаючи, що існує вихід з глухого кута – віра в вічного і живого Бога, Який ніколи не залишить напризволяще. Господь просить довіряти Йому як найбільше й найважче життєве горе, так найменшу і найпотаємнішу скорботу серця.

Можливо, ви опинилися в тяжких переживаннях. Можливо, переживаєте втрату дорогої людини і ніяк не можете втихомирити крик власної душі, може, у вас

вкрали гаманець із місячною зарплатнею й ви ніяк не можете пробачити собі власну необережність і позбутися переживань про те, як ви проживете цей місяць. А може, вас недавно скривдили, і це вразило вас до глибини серця.

Невже ви думаєте, що в ці хвилини Бога немає поруч з вами? У Слові Божому написано: «Прийдіть до мене, всі струджені та обтяжені, і Я заспокою вас...» Невже ви не вірите Самому Богу? Хіба марнотам світу цього повірити легше?

А може, ви кажете собі: «Я не достойний, щоб Господь був зі мною, щоб Він нис мене на Своїх руках». Бо ви вже встигли заплутатися в тенетах наркозалежності, тонуть в болоті алкоголізму, заблукати на слизьких дорогах азарту чи поламали рамки не лише Божих, але й людських законів.

Так, напевне, для багатьох ви – змарнована і не варта уваги людина, проте не для Бога. Для Нього, навіть після найогиднішого вчинку в житті, ви залишаєтесь дитям. Неслухняним дитям, яке ховається від батька. Але Бог хоче взяти вас на Свої руки, і вони ніколи не ослабнуть.

Хто знає, можливо, саме зараз ви стоїте на краю прірви, яку неможливо перейти, проте, не можна й оминати. Може, саме зараз ви повинні зробити вибір – впасти вниз, на розпечене гостре каміння, чи полетіти... Полетіти на крилах віри до прекрасних вершин. І в одну мить зрозуміти істину всього людського життя: Ісус любить вас! Він несе вас на Своїх зранених муками Голгофи руках і не впустисть. Він любить вас, тому й не покине, Він підійме й не дасть впасти, подасть руку, коли в вас зникла всяка надія.

Хтось влучно сказав, що Ісус – не остання надія, а єдина, і це так! Ісус помер і воскрес, щоб ми мали життя в подостатку. Вміймо цінувати це щоденно. І коли нам укотре захоочеться запитати в Господа, чи Він не покинув нас, згадаймо ту одну пару слідів на піску. Ісус несе нас на Своїх руках!

Яна Кухар.

19-20 вересня старший єпископ ЦХВЕУ Михайло Паночко відвідав Одещину, де взяв участь у посвяченні нового молитовного дому та послужив у двох великих румуномовних церквах.

19 вересня у місті Ізмаїлі Одеської області звершили посвячення нового молитовного дому Церкви ХВЄ. Новосілля святкувала дочірня церква однойменної громади ХВЄ «Еммануїл» (пастор Олександр Плукій, старший пастор над обома церквами – Геннадій Іваненко).

Розділити радість з братами і сестрами прибуло багато гостей: пастори та члени церков з навколишніх міст і сіл, служителі баптистських та харизматичних церков. Завітали на святкове служіння і представники міської ради, які передали привітання від імені мера Андрія Абрамченка та вручили служителям церкви цінний подарунок. При цьому зауважили, що міська влада готова прислухатися до потреб віруючих і допомагати, чим потрібно.

Старший єпископ Михайло Паночко мав слово настанови та повів у молитві за освячення молитовного дому. Натхненно служив хор, звучали вірші, виступи музичних груп.

НА ОДЕЩИНІ ПОСВЯТИЛИ НОВИЙ МОЛИТОВНИЙ БУДИНОК

У служінні взяли участь заступники старшого пресвітера області пастори Віктор Марченко та Леонід Вітоков.

А в неділю, 20 вересня, свято продовжилось у першій Ізмаїльській церкві «Еммануїл», яка того дня відзначила 25 років з часу відкриття свого дому молитви. Зал був переповнений. На завершення святкового

служіння Михайло Паночко запропонував помолитися за дітей, а їх того дня на зібрання прийшло близько сотні. І батьки і діти радо сприйняли цю пропозицію.

Старший єпископ також відвідав дві великі румуномовні церкви. Одну – в селі Озерному, розташованому на березі лиману Яллуг (це найбільше природне озеро

в Україні). Там просторий, гарний молитовний будинок і досить чисельне, як для села, зібрання.

Інша церква – у селі Утконосівці. Дух Святий рясно відвідав ці зібрання, так що люди після завершення не хотіли розходитися по домах і щиро дякували за служіння. chve.org.ua.

А ПОЧАЛОСЯ ВСЕ З ПРАБАБЦИНОЇ МОЛИТВИ...

«Бо дуже могутня ревна молитва праведного!» (Якова 5:16)

Пам'ятаю, як, стаючи на коліна біля своєї прабабці у свої п'ять рочків, я чула її ревні і палкі молитви: «Господи, прошу Тебе за свою доню Шуру, за своїх внучок Інночку і Людочку, за свою правнучку Оленку. Дай їм здоров'ячка, щоб вони були щасливими, а найголовніше – щоб прийшли до Тебе...»

Там було ще багато слів, яких я не пам'ятаю та й не розуміла тоді. Після цього ми разом із прабабусею в унісон говорили молитву «Отче наш». Для мене завжди загадкою було те, навіщо молитися за кожного окремо, промовляючи кожне ім'я. Невже не можна було помолитися за всіх рідних разом?! Виявляється, не можна було...

З того часу минуло вже більше 14 років; вже вісім років, як померла моя прабабця. Але тепер я точно знаю, що одного дня я побачуся з нею там, на небесах, де ми будемо разом славити нашого Господа Ісуса Христа.

Якщо ви подумали, що я з віруючої сім'ї і що все моє життя було гладеньким і під керівництвом Божим, то ви помиллися. У моїй родині було тільки двоє віруючих людей – моя прабабця та її сестра.

Моє життя важко назвати солодким. Коли мені

щойно минуло два роки, мої батьки розлучилися. Нам з мамою потрібно було переїхати з нашого села в місто. Мама почала їздити в Польщу на заробітки, я залишалася з бабусею.

Так протікало моє дитинство. Йшли роки за роками. Згодом я пішла в школу, а мама вийшла другим раз заміж. У мене з'явився братик. Здається, життя плывло за течією. Але то тільки здається, що було все гладко.

Хоча ми всі завжди знали про існування Бога, проте кожен жив, як хотів. Моя тітка Люда народила дитину без чоловіка. А в нашій новій сім'ї спочатку все начебто було гарно, та щастя тривало недовго: вітчим почав випивати, і життя перетворилось на щоденний кошмар.

Коли він був тверезим, то все було добре, але коли він пив, то забував, що робив. Ми завжди жили в страху: а що ж буде далі? Моя мама багато чого витерпіла. А я, будучи уже підлітком, почала «веселе життя».

Шкільні дискотеки, випивка і вплив однілітків взяли верх. Хоча я була слухняною і спокійною дитиною, та, бачачи те, що твориться в сім'ї, хотіла просто забутися, провалитися крізь землю, щоб мене ніхто не заціпав.

Так тривало і після того, як я вступила до місцевого технікуму, де ще більше ковтнула вільного повітря. «Слабодалкоголки» і не тільки, постійні дискотеки і «тусовки» із старшокурсниками увійшли в розряд нормальних речей. Словом, мене почало затягувати на дуже велику глибину. Я завжди вважала, що це нормальне життя. У групі я була заступником старости, тому мене поважали. Була «хорошисткою», вчилася на «4» і «5», але це ніяким чином не заважало жити тим, іншим життям.

Одного разу мою маму запросили в одну з християнських церков нашого міста. Вона почала відвідувати її регулярно і запрошувала з собою чоловіка. Він, звичайно ж, говорив, що все це повна маячня, що він не буде туди ходити, і продовжував пити. Але мама не здалась і молилася за нього з наповненим вірою серцем в те, що для Бога немає нічого неможливого. І одного дня Бог відповів на її молитву. Слава Йому за це! Ось так мої батьки покалися і прийняли Ісуса Христа як свого Господа і Спасителя. Мій тато перестав пити і курити, в залежності від чого він був більше ніж десять років. Моя сім'я повністю змінилася.

Але історія на цьому не завершується. Є ще одна людина, життя якої змінилося. І ця людина – я. У моєму житті були моменти, коли Бог стукав у моє серце. І ось так за Його покликом, нікого не знаючи, однієї неділі я потрапила в євангельську церкву. Не знаю, чому, але мені одразу там дуже сподобалося. У серці відчувалися спокій і благоговіння. У таку церкву я ходила, коли була ще маленькою. Одразу ж в душі зринули спогади про мою віруючу прабабцю, про наші спільні молитви та недільні зібрання.

З тієї неділі моє життя почало змінюватися. Я приходила туди кожної неділі протягом двох місяців, познайомилася з усією молоддю. І ось настав цей день – 27 вересня, день мого покаяння, який я не забуду до кінця свого життя.

У церкві святкували День подяки за жнива, дерев'яний віз, наповнений овочами та фруктами, стояв поблизу кафедри, співав чудовий хор. Пісні були про вдячність Господу за всі Його благословення. Пастор церкви проповідував останній, і під час його проповіді моє серце почало дуже швидко битися. Я не розуміла, що зі мною відбувається, але не могла всидіти на місці.

Я знала, що в разі смерті я не потраплю на небеса. Відчувала, що потребую покаяння, і точно знала: якщо не зроблю цього тепер, то взагалі не зроблю ніколи.

Хоча пастор не робив заклику, я підняла руку і сказала, що хочу покаятися. І зробила це! Я визнала Ісуса Христа своїм Господом, віддала всі свої гріхи Йому. Я була настільки щасливою, що здатна була кричати на всю планету, що я спасенна і що в мене більше немає жодного гріха. Уся церква раділа разом зі мною, і в Біблії написано, що коли один грішник кається, то все небо радіє.

У цей момент я відчувала мир, спокій і справжнє, невідчужне щастя, якого ніколи не відчувала до того. Відтоді моє життя дуже змінилось. А 27 червня наступного року я прийняла святе водне хрещення і уклала заповіт із Самим Богом.

Тепер я знаю, що ціль мого життя – це служіння Йому і подяка за те, що Він подарував мені абсолютну нове життя, наповнене змістом та радістю спілкування з моїм Небесним Отцем. Я залишила всі свої шкідливі звички та вчинки в минулому. І не через те, що церква цього не дозволяє, а тому, що все це втратило для мене всяку цінність. Я радію через те, що маю вічне життя і живу під покровом Всевишнього. І тепер «живу вже не я, а Христос проживає в мені» (Гал. 2:20).

Дивина полягає в тому, що сьогодні вся моя родина спасенна. Моя тітка Люда цього року прийняла хрещення, а бабця Олександра, мій вітчим, та мама вже вступили в заповіт з Богом і служать Йому. Мій братик, якому зараз 11 років, ходить зі мною на служіння, читає Біблію та навчається в недільній школі. Життя налагодилось.

І я бажаю кожній людині на планеті Земля відчувати і прийняти Божу любов, як це зробила свого часу я. Тому що тільки тоді ви зможете отримати вічне життя в небесах.

А почалося все з прабабчиної молитви...

Олена Бондарчук.

Як розповідала згодом відповідальна за жіноче служіння в Одеській області Лариса Мельничук, за можливість проведення такої конференції треба було заплатити ціну – молитвами, постами та й фінансами. Але всі зусилля були варті цього. Особливо відзначали це сестри, які вперше відвідали такого роду зібрання. «Наче на небі побували», – свідчили вони.

Заступник обласного єпископа пастор церкви «БЛАГА ВІСТЬ» Леонід Вітков побавив, щоб гасло конференції – «... а ціна її більша від перел» (Пр. 31:10) – діяло в житті кожної учасниці.

«Перли отримуються в результаті болю – коли піщинки труться об тіло

Одесу справедливо називають перлиною на березі моря. Однак ця назва відображає лише частину істини. Одеса – це безліч прекрасних перлин Божих, що прославляють Творця в Його Церкві.

Понад 300 таких перлин – бо так по праву можна назвати кожну Божу дочку – зібралися на березі Чорного моря на обласну жіночу конференцію, яка проходила з 10 до 12 вересня на базі відпочинку «Фаворит» в Затоці на Одещині.

«А ЦІНА ЇЇ БІЛЬША ВІД ПЕРЕЛ...»

Лариса Мельничук

молюска. Чим більше болю, чим більше переживань і страждань, тим більша перлина. У Бога Свої оцінки нашого життя. Я не бажаю вам болю і переживань, але нагадую, що все має сенс в очах Божих. І якщо ми – в Його руках, Бог формує нас через певні Свої дії».

Служитель, процитувавши 139-й псалом, закликав до роздумів насамперед над власним життям. «Усім нам треба вирішити питання глибокого усвідомлення того, що Бог – наш Творець, і прийняти себе таким, яким Бог нас створив. Ми не вибирали, якими нам доведеться пройти по цій землі. Це Божий вибір і передбачення – де нам народитися, якої національності і якої зовнішності і статі. Він бачив всі наші дні, коли жодного з них ще не було. Довірмося Його передбаченню. Будьмо вдячними за те, що ми – особливі».

Пастор Одеської церкви «ВІРА, НАДІЯ, ЛЮБОВ» Віктор Марченко

Пастор Андрій Полінкевич благословляє в молитві відповідальних за служіння в регіонах області

Молитва за багатодітних матерів

нагадав історію Єви, яка мала все і в один момент все втратила. Втратила через сумніви в Божому Слові, через бажання до власного возвеличення.

жіноче служіння в регіонах області.

Свідчення про непрості будні і незабутні свята, без яких жіноче служіння неможливе, не могли залишити байдужими. Були сльози, була радість, було відчуття особливої Божої присутності і незбагненої єдності в одному дусі – душі любові. І була гаряча молитва, що лінула просто до святого престолу.

Програма конференції – а це і виклад основної теми «Особлива в очах Божих» (Людмила Бендус з Івано-Франківська, Надія Потопник та Оксана Клепач зі Львова), і численні свідчення делегаток конференції (у тому числі й «старожилів» жіночого служіння Світлани Заворотко та Надії Новикової), і прекрасні декламації в авторському виконанні, і звернення пасторів Андрія Полінкевича з Білгород-Дністровського, Валерія Махновського з Мологи, і слово Ярослава Мельничука з Одеси, і чудовий спів сім'ї Мельничуків – Ярослава, Тетяни та їхнього талановитого синочка Володі, а також пісні у виконанні учасниць конференції, і гра оркестру з Білгород-Дністровського – усе на-

нині з жінкою в дім приходить гармонія, – коли мама повертається з роботи, з поїздки чи з пологового будинку. Слава Господу за це. Бо це Він нам, таким різним, дав цю особливу здатність. Наша особливість і в тому, що ми – храм Духа Святого, а тому дивимося на все навколо не так, як дивиться світ. Ми особливі, тому що Ісус Христос пролив за кожну з нас Свою безцінну кров. Дорожимо цим і цінуємо той факт, що ми – особливі в Божих очах».

На конференції було звершено багато молитов. Для цього на сцені була встановлена скринька, куди кожен протягом всіх днів роботи конференції міг подати свою молитовну потребу. Щодня молилися за ці потреби, а також за всіх багатодітних мам і їхні родини, за цілення хворих, утішення засмучених, за благословення служителів, за Церкву Христову в Україні і світі, і, звичайно ж, за долю нашої країни, за те, щоб милостивий Бог зупинив кровопролиття на українській землі і благословив Україну Своїм миром.

Людмила Бендус.

ОЗНАКИ ІСТИННОГО СЛУЖИТЕЛЯ

Хто ставить служителя? Бог чи людина? А може, Бог через людей? Або люди при Божому сприянні?

Відповідь на ці питання вкрай важлива. Важлива тому, що саме вона визначає, як ставитися до служителя. Якщо його Бог ставить, то потрібно впокоритися цьому факту. Якщо людина – то значить, служителя можна міняти, шукаючи найкращого. Якщо ставить Бог, але через людину (або людей), то можна вимагати перегляду цього питання, якщо щось нас не влаштовує. А якщо людина з Божою допомогою, то тоді теж виникають варіанти...

Можна не сумніватися в тому, що всі віруючі підпишуться під твердженням, що служителів, все таки, ставить Бог. Але... (Це християнське «але» завжди все псує). Але виникає інше питання: якщо Бог поставив людину, то як ми можемо бути впевненими, що саме Він це зробив? Що не сама людина себе поставила? Чи не самозванець вона? Чи це не помилка?

Це дійсно важливе питання. На ньому спотикаються всі. Але навіщо нам знати, чи Богом покликана та чи інша людина? Для послуху? Для співпраці? А може, для учнівства?

Якщо для нас важливо стати учнем, то наймовірніше важливо мати впевненість у тому, що, йдучи за якоюсь людиною, ми, у підсумку, йдемо за Богом.

Якщо ми хочемо увійти в чийсь працю, то важливо розуміти, що ця праця ведеться для Господа. Не важливо, на яку роль ми претендуємо – помічника чи партнера.

Якщо ж мова йде про послух, то відповідь може бути тільки одна: послух ми повинні виявляти будь-якій владі – і небесній, і земній. А значить, питання про те, чи є служитель істинним Божим слугою, – це всього-на-всього спроба знайти привід до непослуху.

Однак для перших двох варіантів, усе ж, залишається питання про те, як, все-таки, визначити, чи є людина ставлеником Бога, чи ні?

Ознаки істинного служителя

Ознака перша. Служитель – це таємний молитовник.

Це людина, яка має відносини з Богом. Глибокі, особисті стосунки, які ніхто ніколи не виставляє напоказ. Молитовне життя служителя нагадує айсберг, велика частина якого, як відомо, перебуває під водою. Показне благочестя настільки ж від-

різняється від істинного, як дешева китайська підробка від справжнього бренду. Варто взяти до рук і те й інше, і все стає зрозумілим.

Ознака друга. На служителі явно перебуває помазання.

У кожного своє. Хтось – помазаний євангеліст, хтось – вчитель, хтось пророкує або поклоняється. Не має значення сфера помазання або конкретний дар. Важливо те, що цей дар явно виражений. Ми явно бачимо дію Духа Святого певним чином через конкретну людину. Тому що, коли Бог посилає людину, то дає їй конкретне завдання і оснащує необхідними дарами.

Павла Бог послав проповідувати, і той проповідував. Ісаю Він послав пророкувати, і той пророкував. Івана Хрестителя Він послав хрестити, і той хрестив. Так, дарів може бути декілька, але буде один основний – явний.

Якщо дар не діє, то людина перебуває в стадії підготовки або пошуків свого покликання. Вона хоче служити, але Бог її, поки що, не послав. Як тільки людина буде готова, Бог її оснастить і пошле.

Ознака третя. Лагідність.

Це м'якість характеру при твердості духа. Лагідна людина, маючи велику силу, авторитет чи мудрість, проявляє ці властивості в мінімально допустимому обсязі. Служитель намагається не демонструвати сильні сторони, а, як Павло, воліє хвалитися немочами.

Лагідність – це усвідомлена відмова від

прояву сили в той час, коли її достатньо. Хорошим прикладом є Ісус. Будучи Богом, Він не проявляв Свою силу проти Своїх ворогів. Не принижував їх Своєю мудрістю і не пригнічував Своєю владою.

Чоловік Божий розуміє ту силу, якою наділений через помазання, і усвідомлено обмежує себе, щоб не завдати нікому шкоди. Він діє так само, як Ісус.

Ознака четверта. Смирнення.

Смирнення – це згода з тим, що ти маєш від Бога на цей момент. Це прийняття від Бога всього: обставин, проблем, перемог, любові і ненависті, правди і брехні, слави і папюшення, розуміння і наклепу. Всього. Служитель розуміє, що Джерело всього – Бог. Тому не протриває злому і не бунтує. Він знає, що Бог все контролює.

Бути смиренним не означає, що треба покірно схилити голову перед будь-якими вимогами. Служитель схилиється тільки перед Владикою, Якому служить. І якщо воля «інших» суперечить волі Бога, то він сміливо може опиратися цьому.

Ознака п'ята. Відмова від копіювання людей.

Поставлений Богом служитель нікого не копіює. Він не шукає свій шлях. Він його знає. Він його отримав від Бога. Йому немає потреби наслідувати когось. Він неповторний, і розуміє це. Він може бути незрозумілим або навіть неприйнятним. Це не так важливо. Він все одно не буде нікого копіювати.

Будь-який сильний служитель для нього є доповненням його служіння. Він не шукає, що можна взяти або перейняти у того чи іншого служителя. Він дивиться, чим той може допомогти його служінню. Він не переказує ідеї або одкровення інших. Якщо вони сильні і важливі для нього, він запро-

шує сильних і помазаних проповідувати. Якщо це неможливо, то він рекомендує церкві подивитися або послухати, але ніколи не займається переказом.

Ознака шоста. Служитель не догоджає людям.

Істинний служитель насамперед служить Богові. Навіть служачи людям, він робить це з любові і послуху Богові. Він любить людей, але любов'ю Христа.

Наведу невеликий приклад. Сьогодні багато хто розуміє любов так: любити – це значить догоджати у всьому. Але любов Христа не така. Ісус вчить, що любов – це не догода. Любов – це жертва. Таким чином, чим більше і більшим служитель жертвує заради людей, тим більше він любить. І знову ж таки, жертвує не заради примхи людини, а заради самої людини.

Істинний служитель догоджає Христу і виконує Його волю щодо людини, а не волю людини задля її комфорту чи радості.

Ознака сьома. Служитель підзвітний. Істинний служитель завжди підзвітний. Якщо він потрапляє в ситуацію, коли підзвітність порушена, то почуватися незатишно і шукає повернення в стан підзвітності.

Згадаймо знамениті слова сотника, сказані Христу: «Бо й я – людина підвладна і вояків під собою я маю...» (Лк. 7:8). Це – справжня схема істинної влади. Якщо немає нікого, хто здатний докорити служителя в разі необхідності, то питання про його легітимність актуальне.

Отже, ознаки істинного служителя лежать не в площині його справедливості й святості, не в його дарах і харизмі. Вони – в його позиції перед Богом і виконанні ним своїх обов'язків.

О. В.

Служіння матері: СУСАННА ВЕСЛІ

«Все, що розкитує твою основу, заглушує твою совість, притупляє твою чутливість до Бога, применшує насолоду від духовних речей, дає твоєму тілу панувати над розумом – і є гріх, як би невинно він не виглядав» (Сусанна ВЕСЛІ, із листа синові).

Сусанна Веслі завжди залишиться в спогадах як мати Джона й Чарльза Веслі – засновників методизму. Духовне пробудження через них потрясло всю Англію і спричинило докорінні зміни у всьому суспільстві. Моральний, суспільний, економічний рівень життя піднявся не лише в Англії, але і в інших країнах. Багато християнських конфесій визнають Джона Веслі за свого духовного батька, а гімни його брата Чарльза співають досі. Вплив Сусанни на формування цих Божих мужів відомий усьому світу.

Сусанна народилася в Лондоні у 1669 році. Була молодшою з 25 дітей. Її батько був відомим пастором протестантської церкви в часи тяжкої політичної та релігійної боротьби. Вона з дитинства прислухалася до того, що говорили дорослі, вчилася, думала й робила свої висновки. Була лагідною й шанобливою.

У молодості Сусанна заохалася в Самуїла Веслі, студента теології, який мав дар поета, і вийшла за нього заміж, коли їй було 20 років. У них народилося 18 дітей, але тільки дев'ятеро з них вижили.

Нелегка доля – бути дружиною пастора

Чоловік Сусанни Самуїл спочатку був помічником пастора в Лондоні, потім його направили пастором церкви в Ормсбай за 185 кілометрів від Лондона. У них вже було четверо дітей, і вони чекали на п'ятого, коли чоловіка Сусанни послали в іншу церкву, за 80 км від того місця, де вони жили раніше. До цього часу трьох дітей вони вже поховали.

Життя було важким. Політична позиція, яку захищав пастор Самуїл, не збігалася з позицією багатьох членів його церкви. Парафіяни організовували маніфестації і нападали на будинок пастора. Один з таких нападів став причиною смерті їхнього новонародженого сина. Одного разу вони підпалили поле з льоном, вбили корів і навіть посадили Самуїла до боргової в'язниці.

9 лютого 1709 року сталася пожежа. Опівночі Хетта, їхня дванадцятирічна дочка, прокинулася від запаху диму. «Вогонь! Вогонь!» – шосили закричала дівчинка. Сусанна в той час хворіла, але разом із чоловіком змогла витягнути з палаючого будинку всіх дітей, крім Джона. Вони, молячись, з великою скорботою дивилися на охоплений вогнем будинок, очікуючи, що він завалиться в будь-яку мить, коли раптом маленький Джон з'явився у вікні другого поверху. Швидко прибігли на допомогу сусіди, дісталися до вікна й узяли дитину в той момент, коли падав будинок. Згоріла майже вся бібліотека, усі рукописи Самуїла про життя Христа, його вірші та інші важливі документи. Але Самуїл не сумував про це, а радів порятунку сина Джона. Він покликав усіх сусідів і сказав:

«Нарешті, мої брати, зміцнійтеся Господом та могутністю сили Його! Зодягніться в повну Божу зброю, щоб могли ви стати проти хитрощів диявольських» (Еф. 6:10-11).

Апостол Павло вважає зрозумілим той факт, що ми, як християни, перебуваємо у стані війни і потребуємо відповідної зброї для цієї війни, а нашим ворогом виступає диявол. У 12-му вірші він більш детально пояснює природу цієї війни: «Бо ми не маємо боротьби проти крові та тіла, але проти початків, проти влади, проти світоправителів цієї темряви, проти піднебесних духів злоби».

Отже, ми, як християни, є учасниками гігантської війни. Наша боротьба – проти світоправителів, володарів справжнього морю, проти піднебесних духовних сил зла.

Тут йдеться про царство з дуже високою структурою, про добре організоване царство, а також про різних правителів і підправителів, які відповідають за різні ділянки своєї території. Головна квартира цього високоорганізованого царства розташована у піднебессі. І в цьому царстві є різні рівні влади у різних сферах.

У Євангелії від Матвія, 12:22-28, описано приклад із служіння Ісуса, що стосується цієї теми. Ісус змінив одержимого демоном чоловіка, який був сліпим і німим, вигнавши з нього злого духа. «І дивува-

«Станьмо на коліна і подякуймо Господу за те, що врятував усіх моїх восьмеро дітей. Не має значення будинок. Мої діти – вони мій скарб!».

Життя Сусанни було повне турбот, тривоги, скорботи й розчарувань. Але вогонь випробувань не зміг погасити в ній ту віру і те бажання, яке вона мала з дитинства. «Зроби так, Господи, щоб життя моє було корисним і цінним для Тебе», – молилася вона тоді. А коли вийшла заміж, то казала: «Сподіваюся, що вогонь, який я запалив в серцях своїх дітей, буде горіти не тільки в Лондоні, а й у всій Англії і в усьому світі».

Господь відповідав на її молитви, даючи їй мудрості у вихованні дітей. Потім вона молилася: «Господи, допоможи мені так надихнути своїх дітей, щоб Ти міг їх використовувати для зміни цього злого світу!». Щоночі Сусанна ставала на коліна біля їхніх ліжок і просила, щоб Бог був їхнім Провідником у житті. Вона мала впевненість, що Господь поведе по житті кожну дитину по-особливому. Але для того, щоб мрія збулася, необхідно її супроводжувати дією. Саме це й робила Сусанна.

Правила виховання

Коли вона сама була дитиною, її батько вчив використовувати правильно час, організовувати виконання завдань за визначеним методом. Вже доросла Сусанна розділяла день на частини й використовувала певний час для виконання певного завдання. Сюди входило виховання дітей, молитва, вивчення Божого Слова й роздумування над ним та різні інші домашні справи.

В одному з листів до сина Джона Сусанна розповіла, як виховувала дітей.

Вона формувала в них добрі звички. «З самого народження від них вимагалось те, що вони були здатні зробити. Коли дитині минав рік, її вчили плакати тихо. Так діти уникали зайвих покарань... Сім'я зазвичай жила в такому спокої, що здавалося, там немає дітей. Коли діти підростали і могли їсти звичайну їжу, режим їхнього харчування був обмежений триразовим споживанням їжі на день. Їхні столики були поруч з нашим столом, і якщо вони хоча хотіли з нашого столу, то просили тихим голосом. Їм не дозволялося їсти поза розкладом, за винятком того, коли вони хворіли... Після домашнього зібрання, о 18-й годині, вони їли. Після цього о 19-й годині їх купали починаючи з найменших, і готували до сну. О 20-й годині вони всі були в ліжку».

Мати привчала дітей до дисципліни й покорі. «Щоб сформувати у дітей розум, перше, що повинні зробити батьки, – це завоювати їхню волю й навчити їх покорі. Формувати в них повну покору – це повільний процес, який вимагає багато часу й зусиль».

Вона вчила дітей стриманості та ввічливості. «Навчали їх, що не отримають нічого з того, що будуть просити зі сльозами. Наставляли, що розмовляти потрібно чітко, спокійно й говорити ясно, що хочуть. Ніколи не дозволяли їм просити щось без «будь ласка». Вчили їх ставитися з повагою до всіх людей».

Особлива увага приділялася духовному вихованню. «Як тільки діти навчалися розмовляти, їх вчили молитві «Отче наш». Вони повторювали цю молитву перед сном і коли вставали. Підростаючи, вони додавали до цієї молитви інші прохання, зокрема, за своїх батьків і за інших людей. Окремі вірші з Біблії, відповідно до

своїх можливостей, вони вивчали напам'ять... З малих років діти вирізняли неділю від інших днів тижня.

Їх вчили бути спокійними й тихими на домашніх молитвах. Вони не знали, що це таке – вимовляти ім'я Господа даремно, проклинати, говорити грубі, пусті слова.

Ось вісім правил щодо виховання дітей, які Сусанна передавала через свого сина Джона всім християнським сім'ям Англії того часу:

1. Діти говорять неправду через страх і через боягузтво. Щоб уникнути цього, ми вирішили, що коли дитина визнає те, у чому винна, і обіцяє не повторювати більше, то її не карати.

2. Жоден обман, погана поведінка в церкві, непослух або невдоволення ніколи не залишалися без покарання.

3. Жодна дитина не повинна бути покарана двічі за те саме. Якщо її поведінка змінилася, то не треба більше про це згадувати.

4. Кожен послух, який йде проти схильностей дитини, має бути схвалений.

5. Якщо дитина зробила щось з послуху або щоб догодити своїм батькам, хоча й не зовсім правильно, це потрібно прийняти з добротою, тільки пояснити їй, як зробити краще.

6. Право на власність дитини повинні поважати інші, хоча мова йде навіть про незначні речі. Ніхто не повинен взяти річ дитини без її згоди.

7. Обіцянки повинні виконуватися чітко. Подарунки не забирати.

8. Дівчаток не вчити працювати (шити, плести), поки вони не навчаться добре читати.

Домашня школа

У сім'ї Веслі діти кожен день займалися по шість годин. У ці години не дозволялися ніякі гучні ігри й порожні розмови.

Сусанна знала вподобання кожної дитини і молилася за розвиток їхніх талантів. Просила Господа, щоб Він допоміг їй наставити дітей, щоб їхнє життя мало певну мету.

Щодня вона приділяла годину комусь з дітей, щоб поговорити наодинці з ними про їхні проблеми. День тижня й час були незмінні. І кожна дитина знала про це й чекала розмови з матір'ю. Година Джона була по обіді в четвер. Ніколи він не забув про це. Діти, ставши дорослим, далеко від дому, він усамітнювався в цей час, щоб писати листи своїй матері.

Сусанна шукала способи привести кожну дитину до розуміння, що вона якась особлива. Наприклад, Джону вона нагадувала, що він «головешка, що вціліла від вогню».

Вона з ревностю ставилася до душ своїх дітей. У 1710 році, коли маленькому Джону було вже сім років, батька не було вдома кілька місяців. На чолі церкви залишився один проповідник, який насилу керував ранковими недільними зібраннями, а вечірні зовсім відмінив. Сусанна відчувала величезну духовну потребу своїх дітей, і стала проводити для них вечірні недільні домашні зібрання. Усі, хто допомагав їй в будинку, попросили дозволу брати у них участь. Незабаром на зібрання прийшли їхні родичі. Кількість присутніх доходила до 200 осіб. Усі не вміщалися в хаті, тому слухали надворі. Сусанна не претендувала на роль пастора. Вона вибирала в домашній бібліотеці по-

слання, написані своїм чоловіком, і читала їх. Керувала молитвами, вибирала й співала гімни Господу.

Сусанна раділа своїм дітям. Троє з її дітей були мислителями й дуже духовними людьми. Її найстаршому синові Самуїлові, який навчився розмовляти в п'ять років, після закінчення кращих університетів було запропоновано стати пастором, але він віддав перевагу посаді професора університету. Помер у 49 років, коли вже починалося пробудження, кероване його братами. Джон і Чарльз були студентами знаменитого Оксфордського університету. Саме там вони справили враження на навколишній світ.

Сусанна постійно листувалася зі своїми дітьми. Вона надихала їх, давала поради, роз'яснювала delicate питання теології. Вона дуже раділа, коли Джона й Чарльза призначили пасторами. Сусанна не перестала допомагати своїм дорослим дітям духовно, молитися за них і бути їхнім постійним стимулом.

Одного разу, уже після смерті батька, Джон і Чарльз були запрошені до Північної Америки як місіонери. Але вони думали, що мати дуже потребує їх. Тому вирішили не їхати, якщо їхня мама буде не згодна. Коли Сусанна про це почула, то вигукнула: «Коли б мала я і 20 дітей, то зраділа б цьому їхньому служінню, навіть якщо ніколи не побачила б їх знову!».

23 липня 1742 року Сусанна Веслі померла. Їй було 72 роки, коли сталося те, про що написав Джон у своєму щоденнику: «О третій годині дня пішов до мами. Сів на її ліжко. Вона не могла говорити, але була при свідомості. Її погляд спокійний і тихий. Її очі дивилися в небо, поки я в молитві передавав її душу Богові. Без боротьби і зітхань її душа звільнилася. Ми, стоячи навколо її ліжка, виконали її останнє бажання». Її ж останнім бажанням було таке: «Діти, як тільки моя душа звільниться від тіла, заспівайте псалом хвали Господу!».

Із семи дітей, які залишилися живими, тільки Чарльза не було поруч з нею в момент її смерті.

Земне життя Сусанни Веслі закінчилося, але не припинився її вплив. Духовний вогонь охопив всю Англію. Цей вогонь перетнув моря і через кілька років запалив увесь світ. Сусанна побачила початок виконання своїх бажань. Її бажання виконуються й сьогодні. Вплив її домашньої школи подолав час і відстані.

ПРОТИБОРЧІ ЦАРСТВА

Зброя та поле битви

Розгляньмо два взаємопов'язані аспекти цієї духовної війни. По-перше, зброя, якою ми повинні користуватися. По-друге, поле бою, на якому відбувається битва. І про те й про інше оповідає Павло в Другому посланні до коринтян, 10:3-5: «Бо ходячи в тілі, не за тілом воюємо ми, зброю бо нашого воювання не тілесна...»

Павло стверджує, що ми живемо в тілі, але воюємо не за тілом, тобто наша війна відбувається не в тілесній сфері. Іншими словами, зброя, яку ми використовуємо, має відповідати природі війни. Оскільки наша війна духовна й ведеться у сфері духовній, то зброя має бути також духовною, і вона «... міцна Богом на зруйнування твердинь, ми руйнуємо задуми, і всяке винесення, що підіймається проти пізнання Бога, і поломимо всяке знання на послух Христові».

Наша зброя відповідає потребам війни, тому що ми стикаємося з твердинями. А тепер погляньмо на поле битви. Ми повинні знати, де відбувається духовна війна.

Говорячи про поле битви і наші цілі, апостол Павло вживає різні слова. Осв'ятити задуми, уявлення, докази, аргументи, знання і думки. Кожне з цих слів стосується однієї й тієї ж сфери – сфери розуму. Поле

духовної битви лежить у сфері розуму. Ворог душі людської веде тотальну війну за оволодіння умами людства. Він зводить фортеці та твердині в розумі людей. І на нас, як на Божих посланців, лежить відповідальність за те, щоб використовувати духовну зброю й знищувати, руйнувати всі ці фортеці, звільняти розум людей і потім полонити їх на послух Ісусу Христу.

Яке дивовижне завдання! Ворог свідомо й систематично будує фортеці й твердині в людських умах. Це фортеці й твердині, які противляться істині Слова Божого і заважають людям прийняти послання Євангелія.

Що це за твердині? Це упередження й забобони. «Якщо я цього не знаю, то, значить, це неправда». Іншими словами, якщо ви нічого не знаєте про це, то це, напевно, щось сумнівне чи хибне.

Це особливо стосується релігійних людей. Майже все, про що ці люди раніше ніколи не чули, викликає в них страх та підозру.

А ось приклад упередження, яке в загальній формі виражається такою фразою: «Не лякай мене фактами, тому що в мене є свої переконання». Це й є упередження. Коли розум людини вже налаштований на опір, то жодна кількість фактів, істин і доказів не змінює її переконання. Тільки духовна зброя може зруйнувати ці твердині. Люди часто перебувають в рабстві забобонів та упереджень на власну ж загибель. І в цьому трагедія.

В американській революційній війні, коли англійські солдати боролися з американськими повстанцями, вони вибудували таку тактику війни: вийти на весь зріст у яскравих мундирах і крокувати, йдучи у бій, під бій барабана.

Результат був плачевним. Американські стрільці, що ховалися в траві, не мали ані найменшої перешкоди, щоб влучити в англійців у строкатих мундирах. За нинішніми стандартами це розцінили б як самобийство, але в ті часи люди не могли додуматися до кращих методів ведення бою. Чому? Це була твердиня упереджень та забобонів, яка спричинила тисячі смертей англійських солдат.

Релігійні культи, політичні ідеології та расові упередження трапляються навіть серед людей, які сповідають Христа. Друге послання до коринтян, 4:3-4, свідчить: «Коли ж наша Євангелія й закрита, то закрита для тих, хто гине, для невірних, яким бог цього віку засліплює розум, щоб для них не засяяло світло Євангелії слави Христа, а Він образ Божий».

Твердиня – це щось таке, що засліплює розум людей настільки, що світло Євангелія не може проникнути всередину. Коли людина перебуває в такому стані, сперечатися з нею нема сенсу. Чим більше ви сперечаєтесь, тим більше вона зміцнює безглуздя своїх переконань і сильніше намагається його захистити. Єдиний спосіб звільнити цих людей – зруйнувати твердині в їхньому розумі.

ЯК ПЕРЕЖИТИ ТЕМНІ ЧАСИ І НЕ ВТРАТИТИ ВІРУ

Ми всі, напевне, чули фразу про те, що «якщо це трапилося, отже — так треба», «що б Бог не робив, усе на краще». Зазвичай це із зітханням говорять друзі, які люблять і виявляють, таким чином, турботу. Слова ці промовляються із найкращих мотивів, щоб дати надію посеред яких-небудь тяжких обставин, від яких ще жодній людині втекти не вдалося.

Ці слова — остання спроба кинути рятівну нитку, коли інші слова вже не працюють. Але мені ось ці слова ніколи особливо не допомагали. Навіть вже багато влади дають ці слова тим жажливим речам, які з нами відбуваються.

Ми й самі не проти знайти емоційну щілину, щоб відволіктися від необхідності повністю розібратися зі своїм болем і гнівом. Ми спотикаємося і починаємо шукати відповіді на питання, «чому всі ці страждання випали на мою голову» замість того, щоб просто визнати, що все, що відбувається, жакливе і непомірно тяжке.

Коли ми опиняємося посеред страшних обставин, ця ідея змушує нас шукати якісь обхідні шляхи в надії побачити якийсь великий план, згідно з яким наші обставини мають хоч який-небудь сенс.

І навіть якщо у всього, що відбувається, за межею всіх цих страждань є цілком певний сенс, повністю його нам зрозуміти все одно не вдасться. Хоча би доти, поки ми живемо в тілі з плоті і крові.

Десь глибоко, у самому ядрі моєї операційної системи віри є довіра Богові і сподівання, що Він благий, і що моє існування має сенс. Але сподівання це не є припущенням, що все, включаючи найстрашніші жахи, з якими ми стикаємося, має якийсь вічний сенс.

Але чому Всевишній не може чи не хоче урятувати мене від тяжкості моїх випробувань?

Є в Писанні слова, які часто інтерпретують неправильно: «І знаємо, що тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре» (Рим. 8:28). Це не якась страхівка, яку ми купуємо, розплачуючись вірою, і яка обереже нас від всього неприємного в цьому світі. Це обіцянка, що якщо ми навчимося реагувати на всі обставини з любов'ю і благістю, ми, а не наші обставини, станемо кращими.

Таким чином, я вірю, що страждання — це священне дійство. Нема у страждань рис якого-небудь надприродного причино-наслідкового експерименту з небес, спеціально зісланого, щоб зробити що-небудь з нами чи всередині нас. Це час, коли в нас є можливість зреагувати на випробування. І наша реакція змінює нас. Біль завжди приносить найцінніший плід.

Як би не хотілося мені зараз це визнавати, але найтяжчі для мене часи завжди ставали каталізатором мого зростання і джерелом знань.

І смисл полягає саме в тому, як ми реагуємо на те, що відбувається з нами, навіть якщо це щось жакливе.

ЛЮБОВ МОЖЕ ВСЕ...

Велика проблема існує у сім'ях, коли одна половинка подружжя віруюча, а друга — ні. Як правило, першими до Бога приходять жінки. І починається їхнє багаторічне ходіння по муках... Однак є тут і значний позитивний момент: у тяжких випробуваннях загартовується віра благочестивих сестер, формується твердий християнський характер, зростає любов. Досвід їхнього життя безцінний не лише для тих жінок, котрі також живуть у невіруючих родинах, а й для всіх християн. Саме таким досвідом і ділиться з нами сестра Людмила.

— Розкажіть про початок вашого сімейного життя. Чи з любові ви взяли шлюб?

— Так. Хоч я відважилася пов'язати з цим чоловіком свою долю не без остраху. Те, що він сидів у в'язниці, мене лякало. Життя за ґратами, звичайно ж, зробило в його душі свої глибокі позначки, але я побачила в ньому щось таке, що мені припало до душі. Бог теж поставив на цьому чоловікові свою позначку. Життя його було важке, батько пив, брат пив, мати весь час поневірялася з дітьми по сусідах. І мені захотілося йому допомогти. Мої батьки були категорично проти нашого шлюбу, до того ж напередодні весілля він із кимсь побився, і його мали посадити. Згодом мої батьки змушені були змиритися, але не в захопленні від мого обранця й досі.

— Як ви жили до того, як пізнали Господа?

— Життя було важке, але я не скаржусь. Чоловік мій — дуже складна людина. Він нагадає звіра, загнаного в глухий кут. Постійне очікування нападу, готовність дати відсіч стали нормою його життя. Він завжди готовий образити, принизити, втоптати в бруд. Вважає: якщо він зробить щось хороше, то це буде сприйнято як слабкість.

— Трохи знаючи вас, можу сказати, що ви — жінка тверда і мужня, витривала й не схильна впадати у відчай. Коли така людина приходиться до Господа, то вона не криється від оточення, і про її погляди одразу дізнаються всі. Як чоловік сприйняв ваше навернення?

— Перед тим, як я покалася, мені приснилося два сні. Я тоді лежала в лікарні, готувалася до операції й одного разу вночі побачила ангелів, які співали неземної краси псалом, бачила дивне світло. У другому сні до мене прийшов Ісус і запитав: «Які дві дороги у житті ти знаєш?». Кажу: «До Тебе, Господи». «А ще одна?». Я думаю, думаю й не можу збагнути. «Та до Тебе, Господи», — кажу знову. «А друга?». А я ніяк не второпаю і знову: «Та до Тебе ж, Ісусе, до Тебе!». Він каже: «Запам'ятай ці слова». Я прокинулася. І дуже плакала від щастя. Тоді вперше в житті відчула, що хтось може любити мене по-справжньому.

Покалася я дивовижним чином. Сама, вдома, сидючи перед телевізором, після якоїсь християнської передачі. Зло, що мешкало в оселі у чоловікові, передавалося й мені. Мусила ж я якось захищатися. І ось це зло, що все більше накопичувалося в домі, спонукало мене звернутися за допомогою до Бога. Після покаяння Господь одразу ж хрестив мене Духом Святим — слава Йому!

Чоловік, коли я сказала, що хочу стати членом євангельської церкви, обурився. Почав говорити все, що чув від людей про нас. Мовляв, то страшна секта, там заберуть у тебе всі гроші, зроблять з тебе фанатичку і так далі у тому ж дусі. Почалася в нас сімейна війна на цьому ґрунті.

Багато чому я навчилася. Те, що йому важко було сприймати, наприклад, мої молитви духом, намагалася при ньому не робити, щоб не було йому спокуси. Відчувши у собі велику силу Божу, побачила себе набагато вищою за чоловіка, і він одразу ж це відчув. Зрозуміла, що цим допомагаю лукавому, а він, у свою чергу, робить усе, аби ускладнити мені життя. Всього було... То двері вибивав і у вікно з другого поверху стрибав, то з дому мене з дітьми виганяв. Добряче вип'є — і тоді все...

— Ми торкнулися його поведінки, тих змін, що відбулися в його ставленні до вас. А чи відбулися якісь зміни у вашому характері і як це відбилося на сімейних стосунках?

— Відбилося, ще й як відбилося. Усе тепер важко пригадати, але розкажу про кілька моментів. Раніше я вислуховувала всі його образи, весь цей бруд сприймала, зіп'явши зуби, якось навіть звикла. Тепер, коли Ісус мене очистив, я не могла миритися з цим. Уподобання чоловіка, його тюремні смаки — усе викликало в мені обурення. Те, що він позаписував собі на касети й полюблив слухати, ті телевізійні передачі... Гляну на нього, а мене ніби хто ножем у груди: грішник, нечестивець...

— Ви почали йому щось казати?

— Я намагалася, звичайно, мовчати, але хіба ж сховаєшся, як воно все на обличчі написано. А він бачить і біснеться...

— І як ви вийшли з цього становища?

— Я довго не розуміла своєї неправоти. Так собі думала: ось приготувала їжу, прибрала, випрала, всьому дала лад — що ще від мене вимагається? Я чиста перед Богом. Не розуміла, запитувала себе в розпачі: яка на мені провина? Чому життя в сім'ї нестерпне? І тоді Господь так лагідно, так обережно почав відкривати мені очі, дав побачити себе збоку. Він показав, що моє прощення чоловіка було неглибоке, воно не торкалося серця. Довго не розуміла, як це — простити серцем.

— Вам хто-небудь із віруючих допомагав, ви з кимось радилися?

— Ні, на превеликий жаль. Тоді в мене не було нікого, кому б я могла довіритися. Господь Сам мене вчив.

— Яким чином?

— Ви можете не повірити, але через мого ж чоловіка. Він ніколи не тримав у руках Євангеліє, але, знаєте, інколи говорив такі речі, немовби знав Слово Боже з дитинства. Якось був такий випадок. Прийшов він додому напідпитку і сказав мені абсолютно серйозно: «Ти для мене фонтан життя. Тебе ось так постав на стілець, і ти світишся». І мені Дух Святий одразу ж сказав: «Бачиш, ти світиш йому, ти світло для нього». І я почала старатися, щоб світити. Слава Господеві! Одного разу чоловік мені каже: «Знаєш, я хочу померти першим, щоб приготувати для тебе там місце, і ти не блукала, коли теж помереш». Хоч ці його слова й нерозумні були, але я бачила, що Дух його торкається. Мені ж Господь нагадав відповідне місце з Євангелія, вчасно й до ситуації підказав: як Ісус для Церкви, так і чоловік для жінки, щоб вона була чиста і непопорочна.

— Ми знаємо, що чоловік невіруючий освячується через віруючу жінку. Як ви це розумієте?

— Господь мене очищає й освячує через чоловіка. Господь користується ним як знаряддям, щоб очистити мене. А я своєю святістю, своєю благочестивою поведінкою впливаю на нього. Ну й звичайно, Дух відповідає на мої молитви за сім'ю.

— Як це відбувається на практиці?

— Ось він у мене п'є. Що роблю я? Я осуджую чоловіка за це. Гріх? Гріх.

Господь каже: «Не суди». Чоловік приходить п'яний і починає: ти така, ти сяка, ще й матюком зверху. Образа? Образа. А Господь каже: «Вчися не приймати образ близько до серця». Після сварки, бувало, не можу його бачити. Не простила? Не простила. А Господь каже: «Вчися прощати». Дуже важко мені було це зрозуміти й прийняти, але Бог зміцнював. І знаєте, сталося чудо: тільки-но я навчилася не ображатися через ті брудні чоловікові слова, як він перестав мене ображати.

Якось трапився у моєму житті дуже важкий момент, і я почала молитися так: «Господи, або ти приведи його до каяття, або забори від мене. Забори його кудись геть, бо я більше не можу». І Господь мені тут-таки дає відповідь: «Не на добро просиш. Я хочу привести його через тебе до покаяння, а ти відмовляєшся, посилаєш цю душу на смерть». Мусила я каятися.

Був і такий момент, що я вирішила розлучитися з чоловіком. Годі! Набридло! Скільки можна терпіти! Сіла, рішуче взяла ручку, папір, написала заяву на розлучення... А Господь каже: «Ну що, написала? Тепер читай. Читай уважно». Читаю: «До народного суду Київського району...» Господь каже: «Зупинися і розберемося. До суду пінеш? Отже, шукаєш правди у людей. Та чи праведні ті судді, до яких ти збиралася звернутися? А де твоя віра в те, що Я маю силу допомогти Своїй дитині у будь-якій ситуації? Читай далі». Читаю: «...позивач такий-то, відповідач такий-то...» «Когось у чомусь звинувачуєш?». — «Так...». — «На кого пінеш?». — «На чоловіка». — «А хто тобі дав його? Я. Отже, ти не згідна з Моїм рішенням і хочеш його за допомогою людей змінити».

І поки я до кінця своєї коротенької заяву дочитала, відповіла на всі Божі запитання, то будь-яке бажання подавати її пропало. І от тепер, коли оглядаюся на ті свої спроби розірвати шлюб, то дякую Богові за те, що Він не дав мені цього зробити.

— Якщо говорити узагальнено про ваше нелегке життя з невіруючим чоловіком, то чому вас навчив Господь?

— Насамперед, навчив мене бути слухняною щодо чоловіка. І через це я навчилася слухатися Бога. Дати змогу чоловікові стати на своє місце глави сім'ї, а самій не намагатися стати над ним. Великий приклад дітям у родині подає мати. Як вона ставиться до чоловіка, так і діти згодом почнуть ставитися до батька. Я зрозуміла, як важливо у сім'ї підтримувати авторитет батька. Якось я читала Євангеліє, де Марія Магдалина омила ноги Ісусові. На мене зійшло дивне замилування, і я подумала: «От би мені бути на місці Марії...» А Господь каже: «Хочеш зробити це Мені, — зроби своєму чоловікові». Я навчилася прощати серцем. Навчилася зберігати в домі мир. І цим загородила лукавому вхід до моєї оселі.

— Мабуть, це вимагало чималих зусиль над собою?

— Так. Дуже нелегко навчитися йти на примирення першою, визнавати свої помилки, брати на себе провину, навіть якщо ти і не винна. Недавно трапився випадок, щось я зробила не так. Чоловік до мене: «Я тобі як дам зараз!». Кажу: «Дай. Заробила». Коли він таке почув, у нього руки опустилися. Все. Немає зброї у сатани.

Господь навчив мене смиренню. Характер чоловіка, його звички я навчилася сприймати такими, які вони є, без осуду й намагань його перевиховати. От хоча б такий приклад. Я привчена батьками в дусі ощадливості, економії, чіткого розрахунку. Чоловік — росіянин, у них інший менталітет. Є гроші — набрав усього. За три-чотири дні спустили все й сидимо голодні. Я дуже сердилася на нього через це. Але Господь впокорив мене. «Ну й нехай! — сказала собі. — Хоч тиждень поживемо як люди. А потім Бог щось

дасть!». І нічого, слава Богу, живі!

— Під час нашої розмови промайнула така фраза: допомогти чоловікові зайняти в сім'ї відведене йому місце. Навіть у віруючих сім'ях не скрізь існує такий порядок. Як ви цього досягли?

— Треба сказати, що мій чоловік не схильний ходити «під підбором» дружини. Він би й зайняв своє місце, але йому не давали. Я і мої батьки. Випадки були дивовижні. Ось їде мій чоловік у відрядження, отримує гроші, а сім'ї не залишає жодної копійки. Я обурена, все кипить усередині. А тихий, лагідний голос мені й каже: «Дитино Моя, а чому ти лічиш у чоловіка ті гроші, що їх Я дав йому? Хай він живе на них, а ти живи на ті, що Я дав тобі». Змирилася... А потім — на коліна: «Слава Тобі, Господи! Благослови мого чоловіка! Дай велику зарплату, щоб і йому вистачало, й нам лишалося». Через тиждень приятель чоловіка привозить нам гроші й велику сумку з яблуками. Кінчалася весна, яблука ще коштували дорого. Та ніколи раніше такого не було! Ось вам невелике сімейне диво.

Ще такий випадок пригадую. Жили ми у свекрухи. А там постійно п'ятника, бруд. Нарешті отримала квартиру в себе на роботі. Переїхали — така радість! А життя немає. Мій: не можу в цієї квартирі бути, вона не моя, не я її отримав. Чоловіче самолюбство його гризе. І ось — коли-не-коли навідається додому, а решта часу все там, у матері. Що мені робити? Відчуваю, Господь хоче, щоб я пішла з цієї квартири до нього, до п'яниці-свекрухи. У той бруд, у те багно. Я на коліна: «Господи! Не хочу! Не можу! Не піду!». Голосила, голосила, трохи заспокоїлася, попросила у Бога пробачення, збиралася й пішла. І знову та ж сама картина, що й раніше. Чоловікові приятелі тут. Знову пляшки, матюки... Я їх за манатки та на вулицю. А на другий день вони знову лізуть до хати, мовляв, ми до подружки своєї, а не до тебе. Бачу, немає з ними жодної ради. І ось Господь почав навчати, як поводитися: «Для чого, — каже, — ти їх женеш? Я присилаю, щоб ти свідчила їм про Мене, а ти їх геть виганяєш». Тоді я різко змінила свою поведінку. Прийдуть — наготую їм усього, поставлю на стіл. Запрошують мене — не відмовляюся як раніше, сідаю. І починаю... Та не так, як до того: п'яниці ви сакі-такі пропачі, та скільки ж ви будете пити, та коли ви вже покаєтесь! Кажу: «Знаєте, як Бог вас любить? Як Він вас чекає? Яке чудове місце Він вам приготував на небі?». І так далі у тому ж дусі. Вони п'ють, їдять, а я їм усе розказую. І так кожного разу: тільки-но зберуться, — а я Біблією вже тут. Через кілька таких проповідей бачу — нема їх. Не витримали. І з того часу їх у нашому домі не стало.

— І за це слава Богу!

— Та то ще не все! Вони до іншої хати перейшли, там почали збиратися. А я й собі туди. Прийду, а там горілка, сморід, лайка — огидно мені. А Господь каже: «Хіба Я не сидів із такими?». Заходжу. «Можна до вас?» — запитую. Сідаю і давай їм про своє, тобто про Боже. Через деякий час і звідти їх немов вітром здуло. Хазайка так мені дякувала!

— Бачимо з вашої розповіді, як добро перемогло зло, як Господь використав вас для слави Своєї, хвала і подяка Йому за це.

— Ще ось про що хочу сказати. Часто жінки скаржаться: чоловік не пускає на зібрання. У мене теж таке було. І Господь навчив мене провину за такі вчинки чоловіка брати на себе. Побачила: якщо я все роблю по Слову Божому, то чоловіче зло не витримує. Ми слухаємо проповіді у церкві, але не робимо так, як нас навчають. Для чого ж нам тоді туди ходити? І Господь через чоловіків не пускає. Зроби все по Слову, і тобі буде відкрито дорогу до церкви. Якщо ми все робимо по Слову, то перебуваємо під захистом Божим, якщо ж грішимо, то виходимо з-під Його захисту. Взагалі, найбільше Господь навчав мене любові. Я переконалася, що любов може все.

Бесідував Віктор Котовський.

ВТОМЛЕНИМ ГЛАШАТАЯМ ІСТИНИ

«... Слово Моє, що виходить із уст Моїх: порожнім до Мене воно не вертається, але зробить, що Я пожадав, і буде мати поведження в тому, на що Я його посилав!» (Іс. 55:11).

Як хочеться, щоб кожна проповідь призводила до зміни в серцях людей, свідчення про Христа — до покаяння, викриття — до виправлення, а слова втіхи піднімали опечалених.

Однак часто відбувається не так. Одні люди змінюються зразу, інші — або пізніше, або частково; а декому всі наші слова — «як горохом до стіни». Знання, що слово сказано не марно, — сильна мотивація продовжувати служити. Хто ж хоче робити що-небудь даремно? Хочеться бачити зростання церкви (і духовне, і кількісне), спасенні душі, змінені серця, перетворені сім'ї.

Від того, хто говорить, залежить багато. Він може відкривати істину чи вводити в оману, говорити чітко чи плутано, маніпулювати чи бути чесним, придушувати або надихати.

Часом діла промовця можуть бути такі-ми голосними, що слів не чути... Воістину, багато залежить від того, хто промовляє. Але не все! Про три речі варто пам'ятати, щоб не гордитися успіхами, але й не засмучуватися, коли нема результатів.

Людина

У кожного є вибір, як реагувати на пораду чи викриття, зауваження чи проповідь. Від Адама до наших днів були ті, хто знав волю Божу, але відмовився її виконувати. Замкнутість серця, невірство, запеклість, суєтність розуму та інші внутрішні фактори можуть зробити слово марним для слухача.

Ісус дає це зрозуміти в притчі про сівача (Мр. 4:1-20), а апостол Павло говорить так: «Але не принесло пожитку їм слово почуте, бо воно не злучилося з вірою слухачів» (Євр. 4:2).

Час

Не варто думати, що коли ваші слова не прийняли, то час витрачено даремно. Це на шкільних уроках ботаніки ми клали насіння пшениці під мокру тканину, і воно проростало за день-два, дозволяючи одержати заслужену п'ятірку. У житті все буває значно довше. Перший мученик, Степан, помираючи, так і не побачив спасіння юнака, який стеріг плащі його вбивць. Здавалося, його передсмертна проповідь була марною. Хто повернувся через неї? Її слухачі запалилися гнівом і скреготали зубами на нього та вуха свої затуляли, говорить Писання (Дії 7:54, 57).

Усе це відбувалося за містом (Дії 7:58), і не було ніякої «групи підтримки», щоб помираючому Степану втішитися перед смертю, що слова його не даремні... Однак задумайтесь: ці слова якимось чином були записані і стали частиною Біблії, щоб промовляти досі! Причину можна знайти в самому Писанні.

Серед сказаного в проповіді Степана

була фраза: «Але не в рукотворнім (храмі) Всевишній живе...» (Дії 7:48). Через роки вона знову звучала в устах вже іншого запального проповідника Євангелія — апостола Павла. Слова мученика не залишилися безплідними.

Посіяні в Савла, гонителя Церкви, вони таки залишили свій слід. У результаті, будучи апостолом в Афінах, Павло згадає те, що чув від помираючого Степана, і повторює це афініянам: «Бог, що створив світ і все, що в ньому, бувши Господом неба й землі, проживає не в храмах, рукою збудованих...» (Дії 17:24).

Минув час. Степан на землі не побачив результату. Однак слова його досягли мети!

Бог

Пастушок Давид кинув камінь в Голіафа, а Бог потурбувався, щоб камінь потрапив у ціль. Ми промовляємо Божі слова, а Він чинить так, щоб вони працювали і стукали в серця. Ісус говорив, що Дух Святий нагадає Його слова (Ів. 14:26), а коринтянам апостол Павло пояснював, що він «посадив, Аполлос поливав, Бог же зростив, тому ані той, хто садить, ані хто поливає, є щось, але Бог, що родить!» (1 Кор. 3:6-7).

Зростання слова в серцях — це Божа праця, яку звершує Він, хоча й не без нашої участі. Забувши про це, ми ризикуємо загордитися від успіхів чи засмутитися через відсутність результатів, тоді як наше завдання — робити своє діло і звіщати Слово Боже в Дусі та істині, як сказано: «Ви, хто пригадує Господа, не замовкніть...» (Іс. 62:6).

А все інше зробить Бог!

Д. П.

ВЕЛЕЛЮДНИЙ МАРШ НА ЗАХИСТ ЖИТТЯ ТА СІМ'І В ЗАПОРІЖЖІ ЗІБРАВ ПРЕДСТАВНИКІВ РІЗНИХ РЕЛІГІЙ

27 вересня у Запоріжжі відбувся перший Марш на захист життя та сім'ї. Захід зібрав до своїх лав кілька тисяч християн різних конфесій, а також мусульман, євреїв і всіх людей доброї волі, яким не байдужі доля ненароджених дітей та захист інституту сім'ї як союзу чоловіка та жінки.

Марш пройшов головним проспектом міста — від мерії до обласної адміністрації. На головній площі Запоріжжя виступили представники духовенства, громадських організацій, сімей та обласної адміністрації. Були порушені питання цінності людського життя як дару Божого та необхідності його захисту — від моменту зачаття до природної смерті — на законодавчому рівні, а також про недопущення визнання в Конституції України права укладати гомосексуальні союзи.

Акція закінчилася оголошенням і підписанням Звернення до Президента України та Голови Верховної Ради щодо захисту життя та сім'ї.

РІСУ.

ІСТОРІЯ ДЖОНА БУНЬЯНА І НАЙПОПУЛЯРНІШОЇ КНИГИ У СВІТІ ПІСЛЯ БІБЛІЇ

«І побачив я чоловіка, одягнутого в лахміття... і книга була в руках його, і велика ноша на плечах його...» — такими словами починається найпопулярніша книга у світі, яку коли-небудь написала людина. Книга під назвою «Подорож Пілігрима в Небесну країну» — це алегорія, яку написав Джон Буньян в 1678 році. За перші десять років вона розійшлася тиражем понад 100 тисяч примірників! У XVII ст. кожна сім'я в Англії, котра мала Біблію, мала на своїй полиці і «Подорож Пілігрима». Сьогодні ця повість вважається найзначнішим виданням в англійській релігійній літературі. Вона була перекладена на понад 200 мов. «Подорож Пілігрима» за 300 років ніколи не переставали друкувати, вона видавалася сотні разів багатотисячними тиражами.

Успішні письменники часів Джона Буньяна асоціювалися зі словами «багатство» і «успіх». Такі люди, як Річард Бахтер і Джон Мілтон, завдяки своєму фінансовому становищу могли дозволити собі писати, адже їм не треба було думати, де заробити грошей. А Джон Буньян, на відміну від них, не те що не був багатий — він належав до найбідніших прошарків суспільства. Його ремесло мандрівного коваля приносило йому копійки. То що ж дозволило Джону написати найпопулярніший

бестселер? 12 років тюрми. Як кажуть, не було щастя, та нещастя допомогло.

Джон Буньян народився в нерелігійній сім'ї коваля. У 16 років він пішов добровольцем в королівську армію і три роки присвятив цій справі. Після повернення додому Джон продовжував вести світський спосіб життя. У 21 рік одружився і почав кар'єру мандрівного коваля. Джон ходив із міста в місто, шукаючи можливості заробити. Перебуваючи далеко від дому, він все більше й більше занурювався в гріхи.

І ось одного разу, повертаючись з роботи у свій рідний Ведфорд, Джон побачив трьох жінок, що стояли на ганку свого дому і розповідали про якісь «духовні переживання і відродження». Підслухана розмова настільки вплинула на нього, що він зразу ж вирішив приєднатися до їх церкви. Як виявилось пізніше, це була група людей, які називали себе нонконформістами, тому що не погоджувалися з устроєм офіційної Англіканської Церкви і проводили окремі служіння.

Молодий Джон настільки був захоплений цим служінням, що буквально за короткий

час став служителем, а потім і пастором. У той час в Англії набирало обертів пробудження, люди масово покидали офіційну релігію, організовуючи нові протестантські церкви (Георгій Фокс і його рух «Братство друзів» переживали тоді розквіт). Уряд прихильно ставився до нових масових релігійних рухів. Але це тривало недовго...

1660 року свобода релігії закінчилася сумнозвісною подією — прийняттям закону, який вимагав, щоб всі церкви, які не належать до офіційної Церкви, припинили свою діяльність. Служителі, які не підкоряться новому закону, будуть суворо покарані аж до ув'язнення.

На той час на проповідях Джона Буньяна збиралася величезна кількість людей. (Деякі джерела називають цифру 4000!). Перед пастором стояв вибір: розпустити церкву або під загрозою ув'язнення продовжувати проповідувати вчення Ісуса Христа. Приблизно в той же час в сім'ю Джона приходить горе: помирає його молода дружина, залишивши йому четверо маленьких дітей (одне з яких народилося сліпим).

Але, попри горе, труднощі і тиск, пастор Джон вирішує проводити служіння і проповідувати: «Я скоріше дозволю собі обрости мохом, ніж відмовлюся робити те, що Бог мені звелів». Відповідь не примусила себе довго чекати. У січні 1661 року Джона кинули до в'язниці. Йому пропонували підписати папери, що він більше не буде про-

повідувати, в обмін на свободу, але Джон відмовився. Йому дали пожиттєве...

На щастя, в тюрмі Джону дозволили шити взуття, яке він продавав, щоб фінансово підтримувати свою сім'ю. І в нього з'явився час, щоб писати. За 12 років, проведених за ґратами, він написав дев'ять книг, дві з яких стали абсолютними бестселерами. Це «Подорож Пілігрима» і «Духовна війна». Кажуть, що на написання «Подорожі Пілігрима» йому знадобилося п'ять років.

У 1672 році король Чарльз підписав новий закон, який знову дозволив свободу віросповідання, і тисячі в'язнів, включаючи Джона Буньяна, були негайно звільнені.

Коли Джон вийшов на свободу, він відніс у видавництво свої книги. «Подорож Пілігрима» миттєво розійшлася великим тиражем і принесла Буньяну заслужену славу. Він відновився на посаді пастора церкви у Ведфорді, а також багато подорожував і проповідував по всій Англії.

У віці 59 років Джон став найвідомішим письменником в Англії, випередивши всіх своїх попередників і сучасників. Ще за його життя «Подорож Пілігрима» була перевидана вісім разів і перекладена німецькою і французькою мовами.

На сьогодні ця книга пережила 130 видань і перекладена більш ніж 200 мовами. Надруковано мільйони її копій і, за деякими підрахунками, її тираж перевищує тільки Біблія.

Роман Савочка.

«Господи! Дай мені сили втішати, а не шукати співчуття, розуміти, а не шукати розуміння від інших, любити, а не шукати любові! Бо коли ми віддаємо — отримуємо. І прощаючи, знаходимо прощення для себе...»

Очевидці згадують, що саме цією молитвою вона розпочинала свій день. Півстоліття вона дарувала світові любов і втіху, і всі ніжно називали її матір'ю. Матір'ю Терезою...

Ось деякі із висловів матері Терези, що стали крилатими. Сподіваємося, вони допоможуть нам зробити ще один крок до ближнього, а отже, і до Христа.

ЗАДЛЯ ЛЮБОВІ ДО ХРИСТА!

Живіть так, щоб, познайомившись із вами, люди захотіли пізнати Христа.

Краще робити маленьке добро, але з великою любов'ю.

Добро, котре ви зробили сьогодні, люди завтра забудуть, та попри все робіть добро.

Велика радість полягає у тому, щоб присвятити себе служінню іншим людям.

Любімо! Чим більше ми дамо любові іншим, тим більше матимемо самі.

Нам не потрібні рушніці та бомби, щоб подолати зло; нам потрібні любов та співчуття.

Найкращі ліки — ніжна любов і турбота.

Найбільший з гріхів людини — не ненависть, а байдужість до своїх братів.

Діяльна молитва — це любов. Діяльна любов — це служіння.

Справа, зроблена із любов'ю та відкритим серцем, завжди наближає людину до Бога.

Легко любити дальніх, але нелегко любити ближніх.

Нехай люди бачать доброту у ваших очах і вашому дружньому привітанні.

Самотність і почуття непотрібності — найжахливіший вид зубожіння.

Якщо ми почнемо осуджувати людей, то не матимемо часу їх любити.

Радість — невід любові для улову душ.

Любов — плід, що дозріває за будь-якого часу.

Люди бувають нерозумними, нелогічними, егоїстичними — все одно прощайте їм.

Якщо ви проявили доброту, а люди звинуватили вас в таємних корисних мотивах — все одно проявляйте доброту.

Якщо ви щирі і відверті, люди будуть обманювати вас — все одно будьте щирими та відвертими.

Усе, що ви будували роками, може бути в одну мить зруйноване — все одно будуйте.

Якщо ви знайшли щастя, вам будуть заздрити — все одно будьте щасливі.

Діліться з людьми найкращим, і хоч цього їм ніколи не буде достатньо — все одно діліться з ними найкращим.

Врешті-решт ви самі переконаєтесь, що все це — між вами та Богом.

№ 9 (132) Виходить щомісяця

ВЕРЕСЕНЬ 2015 р.

Адреса редакції:

76002, м. Івано-Франківськ,

вул. Мочульського, 1;

тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21

E-mail: dobry.samar@gmail.com

Шеф-редактор — Олег Карпюк;

літературний редактор — Людмила Бендус;

технічний редактор — Дана Парипа;

оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ»

Обсяг — 1,86 умовного

друкованого аркуша.

Тираж — 15000 примірників.

Замовлення № 923.

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятидесятників

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк», МФО 300023, код 20559726